

Teksten: Jes 42, 1-8a en Matteüs 3, 13-17

Gemeente,

Als een WOORD zijt Gij gegeven, als een nieuw begin van leven...

Soms overkomt het ons ... het leven... En wij beseffen dan even dat ons leven niet gewoon en vanzelfsprekend altijd doorloopt, doorkabbelt ... of traag en taai vloeit van het ene moment naar het ander... Op momenten van crisis bijvoorbeeld: wanneer zaken op scherp komen te staan... Op momenten van levensbedreigend gevaar of diepste treurnis of ontgoocheling of van wonderbaarlijke redding... Op momenten wanneer de kalender ons ruimte geeft om even door te ademen, aan het einde van het jaar en bij het begin van het nieuwe jaar ... Of dan, wanneer wij zomaar worden overspoeld door verwondering of vertedering of allebei tegelijk, wanneer we een nieuw leven zien, letterlijk, in de gestalte van een klein kind, of van een mens, die in zijn levenbewust een nieuw begin markeert... --- In onze traditie wordt die DIMENSIE van leven: Leven als een steeds weer nieuw en fris en vooral vrij, een bevrijd begin van levensadem - steevast in verbinding gebracht met het teken van de doop: Daar, waar wij letterlijk mensen, kinderen, volwassenen, dopen in de naam van Gods bevrijdingsverhaal... en daar waar wij mensen begeleiden op hun weg voorbij het wereldlijk bestaan, en waar wij afscheid nemen van elkaar, en herinneren aan hoe het eens begon en altijd weer begint... De afbeeldingen voorop de liturgie vertellen daarvan in scènes en motieven uit ons gemeentelven...

Doop, dat is: Ondergaan (in het water van chaos en dood en onbepaalde gelijkvormigheid) en wonderbaarlijk opstaan, opgewekt tot nieuw begin van leven, altijd weer (richting, bezieling, levensadem...) Ondergaan, maar vooral: *Omhoogkomen* je oprichten uit een betekenisloos bestaan, en ervaren dat er een andere beweging is een beweging naar ons toe: iets dat / of iemand die – *neerdaalt* uit de hemel, of waar dan ook vandaan... EEN die ons aanspreekt als “*geliefde*”...

Doop kent vele vormen: uitgesproken en onuitgesproken vormen, ook buiten de geijkte vorm die we vieren in de liturgie, de doopviering die in onze tijd van ego-gecentreerd hyper-rationalisme ontegenzeggelijk ietwat buiten gebruik is geraakt... Maar dat buiten gebruik raken heeft alles te maken met het karakter zelf van de doop. Ze staat immers haaks op al dat waar onze ratio, ons verstandelijk geregeld en gepland en ons alles berekenend bestaan, zo over-trots op is: --- In de doop wordt iets tastbaar dat wij met hand en tand proberen te ontkennen in onze dagelijkse levensroutine: Dat wij ons namelijk niet zelf hebben uitgevonden, dat wij ons niet zelf maken tot wie we zijn, maar dat er altijd en vóór alles een liefdevolle aanspraak staat: EEN die ons aanspreekt en tot leven roept, EEN die ons leven in Zijn liefde richting geeft... Dat wil zo helemaal niet passen bij de “zelf-made-persons” die we proberen te zijn, en waarvan wij een overtuigend beeld proberen op te houden tegenover anderen...

Doop is een onmodern, een tegenmodern, een post-postmodern teken, tegen alles wat zomaar doorgaat en waarbij zin en betekenis vervloeien en vervagen totdat de ongebreidelde krachten van een economisch materialismevrij spel hebben...

Doop, dat is een teken van bevrijd leven, bevrijd tot verbintenis met elkaar en deze wereld, verbondsgeschiedenis... --- Aan het begin van een nieuw jaar, elk nieuw levensjaar, elk nieuw jaar van vieren en bezinnen en groeien en mens- worden... stelt onze traditie ons vanaf het prille begin het teken van de doop voor ogen, in het verhaal van Jezus' doop in de Jordaan, door Johannes de Doper... In dit huis, deze Oude Lutherse Kerk, waar al honderden jaren *de wolk gebeden hangt* van hen die ons zijn voorgegaan, ... In dit huis, *dat vele stormen* van kerkzijn en gemeente-worsteling *heeft doorstaan*, gaat in de verhalen die worden verteld en verbeeld, gaat in het *WOORD*, - zo hopen en geloven wij -, *de hemel open*, en laat HIJ zich vinden die in zijn eigen doop een weg begon van rechtvaardigheid en gerechtigheid, van praktische, menselijke, Goddelijke liefde... en die liet zien, dat *God niet ver weg is, of doof* voor wat een mensenleven raakt... Met zijn doop wordt Jezus' eigen levensverhaal in het licht gezet van de oude hoop van Israel, dat een mens, elk mens, van Godswege *geroepen is en uitverkoren om ongebroken* mens te zijn, en dat is: *vervuld van Gods Geest, beademd met Gods levensadem*, het kleine leven van mensen tot bloei laten komen: *niet schreeuwerig* en groots, maar *het geknakte riet niet brekend* en *de kwijnende vlam niet dovend*, liefde beoefenend, liefde levend mens te zijn...

Ongebroken mens zijn, dat zijn kleine stappen van nieuw begin, elke dag opnieuw, elk jaar weer... dat is: breekbaar en menselijk zijn, dat is: zich in dienst laten nemen van HEM die zich in zijn liefde voor mensen

niet wil neerleggen bij gesloten levensperspectieven of bij ogen die niet zien: – de ellende van anderen en de vreugde van het bestaan, of bij harten die gevangen zijn geraakt - in de uitzichtloosheid en zogenaamde onveranderlijkheid van deze wereld...

Ongebroken mens zijn,- breekbaar en menselijk zijn, dat is: zich in dienst laten nemen door een verhaal met een naam en een programma die niet deelbaar zijn, niet marchandeerbaar..., en die zich manifesteren in de inzet voor recht en gerechtigheid voor wie het minst weerbaar zijn, in de vorm van gereedschapskisten voor kansloze jongeren in de Palestijnse gebieden of in welke andere vorm van praktische liefde dan ook...

Ongebroken mens zijn, breekbaar en ontvankelijk, dat is zich in dienst laten nemen: Het eigen levensverhaal als doopverhaal geloven: als een verhaal van nieuw begin, elk jaar opnieuw, elke dag opnieuw, zo lang wij leven, - en in Gods eeuwigheid.

Als ons dat lukt, in dit nieuwe jaar,... Als wij elkaar daarbij weten te bemoedigen en te inspireren en te voeden met onze nabijheid, en als wij leren te delen, uit te delen van onze vreugde en levensadem, Gods liefde, tastbaar in brood en in wijn, en in omzien naar en instaan voor elkaar nabij en ver weg, dan zal waar worden waar Gods naam van vertelt en waar het WOORD van zingt: *Liefde eenmaal uitgesproken - Liefde waagt zichzelf te geven - Liefde laat zich voluit schenken - als de allerbeste wijn... AMEN*